

## Spejlet hos Koen.

### I.

J „Ugeskrift for Landmænd“ den 20de Marts d. A. har en æret Indsender, Hr. S. C. A. Tuxen, betegnet en af mig i sjette Bind af „Tidskrift for Landøkonomi“ fremsat Anskuelse om Betydningen af Spejlet hos Koen, som forkastelig og uantagelig og herfor fremført nogle Grunde, som jeg ved Nærværende vil søge at modbevise.

At jeg i hin Tid tog Anledning til at føre min Anskuelse desangaaende i Pennen, skyldes ganske rigtigt en Artikel i Ugeskr. for Landm. af 28de Nov. f. A., men jeg gjorde rigtignok ikke denne til Udgangspunkt for mine Betragtninger, da jeg alt i lang Tid havde ubredet mine Anskuelser i denne Sag, og saa at sige kun manglede en Paamindelse for at sende dem ud i Verden, og den nævnte Artikel virkede som saadan. Jeg maa ogsaa tilstaa, at den forekom mig noget modsigende, thi paa den første Side fremsattes en Formodning om, at Spejlet hos Koen slet ikke kunde kaldes noget særligt Malfetegn, paa den næste Side hed det, at der var en Samstemning mellem Spejlet og Halsstjoldene, saaledes at begge i Regelen fandtes hos gode Køer, efter hvilken Regel Spejl saavel som Halsstjold maatte betragtes som gode Malfetegn, og endelig hed det paa sidste Side „det er vel kun Faa, der hos os fralægge

Spejlet nogen stor Betydning som Marketegne". Jeg vidste saaledes ikke, om jeg i den ærede Indsender havde en Anerkjender og Tilhænger af Spejlets Betydning som Marketegne for mig eller ikke, jeg var desorienteret med Hensyn til hans Standpunkt. Rigejaa vildfarende kunde jeg nu være med Hensyn til samme Indsenders Mening om min Theori ved at læse hans Artikel i Ugestr. for Vandm. 20de Marts d. A., thi i Begyndelsen kaldes mine Betragtninger smukke, tiltalende o. s. v., men da de endelig komme paa Bøgtfkaalen, findes de altfor lette, og der sluttes med, at det synes virkelig, som om Flere have følt sig tiltalte af min Betragtning. Er dette nu en anerkjendende Slutning, eller er det en Forundring over, at virkelig slikt Nonsens kan tiltale Nogen. Er det Sidste Tilfældet, og derfra vil jeg gaa ud, kan jeg dog sige, at naar Enden er god er Alting godt, thi saa forstaaer jeg dog Meningen: Forfatteren har blot ved en opmuntrende Begyndelse villet lege lidt med mig.

I Forfatterens Betragtninger over Naturens formentlige Ødselhed kan jeg ikke følge ham, thi denne vil vist altid nøjere efterseet vise sig at være den skønneste Økonomi, og den opfører ikke at være det, fordi det nu om Stunder saa kloge Menneske ikke kan regne den ud. Der staaer, „Han skabte Alt viseligen“, Han, som er Naturens Herre og dens Ordens Grundlægger. Specielt kan jeg ikke se nogen Ødselhed i Spejldannelsen; jeg betragter denne som et Led i de mange Afvekslinger i Haarlagets Bestaaffenhed og navnlig i dets Retning, hvilke alle have deres Betydning, som jeg først søgte at opløse. Mange Haarhvirvler spille naturligvis kun en Rolle som Reguleringer af forskellige mødende Haarstrømninger, (og en saadan Rolle maa vel sagtens Halsstjoldene indskrænke sig til), hvorved et harmonisk Hele frembringes, hvilket ikke vilde opnaaes, hvis de i modsat Retning gaaende Haar paa kryds og paa tværs gif ind i hinanden. Men netop derpaa, at Vandet vanskeligere løber imod Haarene, end med Haarene, begrunder jeg min fremførte Anskuelse, at Spejlet er et Be-

flyttelsesmiddel for de derunder liggende Mælkeorganer med nedflydende Fugtighed og deraf opstaaende Kulde. Regnvandet finder hastigere Afløb ved at følge de nedadgaaende Haar, hvorfor det ogsaa søger dem saa vidt mulig, end ved at trænge sig igjennem de opadgaaende Haar i Spejlet. Skulde alligevel en vis Grad af Fugtighed trænge sig ind paa Spejlet, da vil denne i alfald, paa Grund af det langsommere Løb igjennem og imod Haarene, ikke hastig efterfølges af nye Mæsker, den vil antage en Del af Legemets Temperatur og ikke forarsage stærk Afkjøling, hvorimod den stedse løbende Strøm vil virke meget mere afkjøende. Man kan jo blot prøve paa at poste Band i et Vandfad og holde den ene Haand deri og den anden under Posten, da vil man snart mærke hvad der forarsager mest Kulde. Vil man en Bygevejrsmorgen iagttage en Ro, ladende den staa ganske uforstyrret, medens Bygen driver over, vil man vist finde nogen Mening i min Tale. Saa stærk kan jo Medslaget være, at Intet hjælper, men der er jo en Grænse for Alting, og fordi man kan blive vaad under en Paraply, ophører denne dog ikke med at være et Bestyttelsesmiddel mod Regn.

Saa uforstandig er jeg nu, at undfange flige Ideer, og det kan kun bidrage til at bestyrke mig i dem, at Ingen endnu, idetmindste efter min Mening, har fremført en mere øjensynlig Forklaring af Spejlets Betydning. Skulde der imidlertid fremkomme en saadan, skal jeg med Glæde hilse den, da den Sag altid har interesseret mig.

3 Ugefr. for Landm. 27de Marts 1873 seer jeg min Anskuelse stærkt betvivlet og en anden gjort gjældende af en anden æret Indsender, som jeg forøvrigt i Hovedsagen maa tillade mig at henvise til Prosch „Kvægets Avl og Pleje“ Pag. 78, og kun bemærke, at hvad de Patternes Rod omgivende Haar angaaer, da er Sagen her af en ganske anden Natur. Her er det ikke Bejrligets Medslag, som skal mødes, men her kommer Fugtigheden af den pattende Unges Mund, og det

vilde være unaturligt, om Hatningen skulde ste imod Haarene og ikke med Haarene.

Kunisegaard, 28de Mars 1873.

Lund.

## II.

Spejlet hos Koen har jævnlig været Gjenstand for saavel den Nysgjerriges som den mere Edrueliges Betragtning. Det er blevet undersøgt af dem, der „gaa paa Sagt efter Opdagelser“, men ogsaa af dem, der med Aandens modne Kraft søge at aabne Naturens Løntamre til Gavn for Menneskelivet, og af dem, der i større eller mindre Grad have et aabent Øje for Naturen, og finde deres Glæde i at betragte den uden altid at stille sig den reelle Nytte deraf i Udfigt. Men mon det ikke er Brydningen mellem disse forskjellige Naturbetragtninger, forsaavidt de alle kunne bære dette Navn, eller disses Afstygninger, der ogsaa have givet sig tilkjende i Meningsforskjellen og Striden om Spejlets Betydning, en Strid, der atter i den seneste Tid er bleven ført op paa Skuepladsen herhjemme. Vi tro, at Enhver, der med lidt Lænsomhed gennemgaaer Spejlets „Historie“, vil give os Ret ikke alene heri men ogsaa i, at de Artikler, der ere skrevne om Koens Spejl i „Ugeskrift for Vidmd“. Nr. 22 for 1872 og 12 og 13 for 73 samt i „Tidskrift f. Landøkonomi“ 8de Hefte 1872 — at de meget tydelig vise, at idetmindste nogle af de ovenantyhdede Maader at „betragte“ Naturen paa ere traadte frem af Styggen.

Vi have været meget i Tvivl, om det egentlig var værd at blande os i denne Strid, især da vi ikke vare istand til at give noget nyt Bidrag til Spejlets „Forklaring“, og da det,

der nu senest er fremkommet om dette Emne, vistnok af de fleste vil kunne bedømmes for hvad det er. Men af en anden Grund skulle vi bede Dem, Hr. Redaktør, at optage i Deres ærede Tidsskrift de efterfølgende Bemærkninger, idet vi nemlig føle os opfordrede til at nedlægge Indsigelse mod den Maade, hvorpaa den omtalte Strid bliver ført fra en enkelt Side. — Hvor de Kræfter, der virke i den landøkonomiske Litteraturs Tjeneste, ere faa faa, som i vort lille Land, der gjælder det om, at ethvert fornuftigt Bidrag, som maatte blive givet til en Sags Drøftelse, idetmindste bliver hensynsfuldt modtaget og derimod ikke bliver benyttet som en Anledning til at slaa sig op af dem, der med deres „Lands unge Kraft“ „gaa paa Sagt efter Opdagelser“. Vel maa vi indrømme, at der i mange Henseender trænges til Kritik herhjemme, men denne maa være fornuftig og af en mere end negativ Art, hvis den skal gjøre Gavn. Vi maa derfor i Sagens Interesse bede os fritaget for en Kritik som den, hvormed Hr. — x — alias Hr. S. E. A. Tuxen i de nævnte Nr. 22 og 12 af Ugeskrift f. Land. har forøget vor periodiske Litteratur.

Hr. Tuxen erklærer selv i Ugeskriftet Nr. 12 for 73, at han i sin første Artikel under Marktet „— x —“ „ikke dristede sig til at forsøge nogen bestemt Forklaring af Spejlets Betydning“, men at han „snarere søgte kun at rive ned, hvad man har bygget op i denne Henseende“, og han knyttede dertil et Fingerpeg, „som skulde lede fra det Falske og mulig lidt i Retning af Sandheden“. Lad os se, hvorledes da denne Opgave bliver løst i Ugeskriftets Nr. 22 for 72. Efter at have opgivet sit oprindelige Forsæt, det „at fremsætte nogle klare, fyldestgjørende, affluttende Bemærkninger om denne Sag, som faa Mange have brudt deres Hjerne med at søge Bund i“, — forøvrigt en ganske betegnende Maade at ville ende en saa vigtig og indviklet Sag paa — erklærer Forf., at han ikke er naaet saa vidt og indrømmer, at han af gode Grunde ikke kan optræde med større Sikkerhed. Dette hindrer ham dog ikke i at fremsætte sin „Mening“, nemlig den, at „man har seet sig

blind i Spejlet og søgt en umiddelbar Forbindelse mellem dette og Malleaffondringen", „ja at Spejlet maaste slet ikke kan kaldes noget særligt Malle tegn". Men naar man saa venter, om end kun en Antydning af, et Bevis for denne „Mening", ja da bliver man højlig skuffet. Men hvad vilde man dog sige om en Mand, der gjorde Tilløb til at ride en offentlig Bygning ned uden at angive den fjerneste Grund for sliq Udsærd. Ja det rette Navn herpaa er ikke svært at finde, vi skulle indskrænke os til at kalde det „menings"-løst. Dernæst omtaler Forf. det saakaldte „Halsstjold", en Haarstrøm, som oftest findes paa Siden af Koens Hals, og Forf.'s „kjæreste Kør" udmærke sig altid ved store „Halsstjolde".

Disse Kjære Kør maa vel sagtens være Mallekør, da det synes, som om Forf. ingen Kjendstab har til Federacerne, men forøvrigt faaer man ingen nærmere Oplysning herom, hvor nødvendigt dette end vilde være for en fuldkommen Forstaaelse. — Halsstjoldene stilles nu, som et „af de smaa Haarfelt", uden videre i lige Linie med Spejlet, og Forf. synes at vente sig meget af, om et stort Antal Sagttagelser kunde oplyse, at „Spejl og Halsstjold ikkun i Almindelighed være Tegn paa Trivelighed." Det er ganske lærerigt at lægge Mærke til, hvorledes Hr. T. kommer til denne Ide, thi man seer da tydeligt, at alle Slutninger, der drages af en falsk Forudsætning, udsprungen af Ukyndighed, ligeledes altid maa være falske. Hr. T.'s Forudsætning er nemlig den, at „det ligger nær at antage en Forbindelse imellem Hudens Finhed og de smaa Haarfelts Udbredelse, hvorved denne mulig, ligesom Finheden, ikkun blev et Tegn paa Trivelighed, paa Dyrets Brugbarhed i Almindelighed". Heri ligger altsaa „Fingerpeget", det, der „mulig" i Fremtiden skal faa en stor Betydning for Kvægets rette Bedømmelse. Men for det Første brister denne Sammenstilling af Halsstjoldet og Spejlet, som begge hørende til „de smaa Haarfelt", fuldstændig derved, at Spejlet, som bekjendt, kun er en Del af det store, saakalte bageste Bugfelt. For det Andet er det ikke mulig at

paavise noget fysiologisk Sammenhæng mellem Hudens Finhed og Udbredelsen af de virkelige smaa Haarfelt, og endelig kan Finheden ikke bruges som er et særligt Tegn paa Trivelighed. Enhver veed jo, at man meget godt kan have en finhudet Ko, som er utrivelig; at omvendt en Ko med en forholdsvis grov Hud kan trives meget godt; at endelig Tyre og Stude, som i Almindelighed have en mere grov Hud, desuagtet meget godt kunne være og ere ligesaa trivelige som Køerne. Den ærede Forf. synes ganske ukjendt med, at et Dyrs Trivelighed finder sit Udtryk, hvad selve Huden angaaer, ikke i dennes Finhed, men dels i Tilstanden af Hudens eget Bæv og dels i Tilstanden af de Bæv, som knytte Huden til de underliggende Dele, men ogsaa kun deri alene. Det er derfor ogsaa bekjendt, at man føler paa Huden om den er haard eller blød, stram eller løs, og at man da sammenstiller disse Benævnelser for dermed tydeligst at betegne Yderlighederne og Overgangene i Hudens Tilstand. Men hvad der har særlig vigtig Betydning ved denne Fremgangsmaade er, at man derved bliver i Stand til til enhver Tid, at paavise selv mindre Forandringer i Dyrets Trivelighed. Finhed i Hud, hvorved man nærmest forstaaer en tynd Hud med et fint Haarlag, er derimod en Egenkab, der ikke i den Grad er Bæjel undergIVEN. Den udvikler sig langsom, ofte gennem flere Slægtled, og er den først tilvejebragt, saa tabes den igjen kun lidt efter lidt ved mere vedvarende uheldige Forandringer i Plejen. Derfor kan man ikke til enhver Tid bruge Finheden som Mærke paa Trivelighed. Men maaste mener Forf. med „Finhed“ netop den Tilstand af Huden, der tyder paa Trivelighed; ja hvis saa er, saa synes det jo, som om vi gjør ham Uret. Men da vort Eprog, hvad den ærede Forf. burde vide, netop som anført ejer træffende Udtryk for alle Hudens Tilstande, maa vi tillade os at protestere imod, at den, der vil optræde belærende, forplumrer, hvad klart er og bringer en saadan Skifting til Torvs, som Benævnelsen „Finhed“ i dette Tilfælde er.

Forf. slutter derpaa denne Artikel med at bede om, at

man væsentlig vil betragte det, han har skrevet, „som en Anmodning om at anstille Sagttagelser over Sagen og offentliggjøre Resultatet“, ligesom han ogsaa andetsteds siger, at han haaber, at hans „Udtalelse skal give Anledning til, at Andre ville dele hans Arbejde“. Dette er i og for sig paastjønneelsesværdigt, og vi skulde derfor gjerne have overseet ja undskyldt det Brist paa virkelig Indsigt i Sagen, som hele Artiklen bærer saa tydeligt Mærke af, hvis ikke Hr. Tuxen's Artikel i Ugestriftets Nr. 12 for 1873 havde berøvet os vort Laalmod overfor al Ungdommelighed paa dette Omraade, idetmindste saaledes som denne viser sig hos den ærede Forfatter.

I „Tidskrift f. Landøkonomi“, 8de Hefte, 1872 findes nemlig et Uddrag af et Brev, kjendelig hidrørende fra en ikke ganske ung Landmand, hvori der paa en temmelig fordringsløs Maade anstilles nogle Betragtninger over adskillige Organer og Bygningstræk hos Dyrene og deriblandt ogsaa over Spejlet hos Koen. Man maatte nu efter den fredssommelige Slutning paa Hr. Tuxen's første Artikel have ventet, at han med Glæde havde modtaget de fremlagte Sagttagelser og kun med sine „klare, fyldestgjørende, afsluttende Bemærkninger“ havde sigtet og modbevist eller antaget dem; men nej, de ere aabentbart meget generende, og idet han i Fantasien lader Følgerne af Brevskriverens Meddelelser passere Revue, anfører han, pudsig nok, ogsaa den, at „alle Opdagelsesjægere skulle græmme sig over at have mistet en af deres frieste Tumløpladser“! — I det Brevskriveren lejlighedsvis berører det bekjendte Faktum, at Ræven benytter sin Hale som en Respirator, giver dette Hr. T. Anledning til paa en meget overlegen Maade at udtale sine Meninger om Naturens Økonomi, og han finder, at Naturen slet ikke er Økonom men tværtimod „grænseløs ødsel“. Hr. T. har sikkert aldrig givet sig af med at definere Begreberne „Økonomi“ og „Ødselhed“ i deres ganske almindelige Betydning, og hvorfor skulde han da ikke ogsaa styde forbi i deres særlige Betydning. Er der vel nogen væsentlig Forskjel mellem den Økonomi, som en fattig Husmand tvinges til at anvende for



blot at friste Livet, og den, som en rig men økonomist Mand anvender for at leve et fyldigere Liv? Vi mene nej. Medens den Første giver sine Penge ud i Eneestefillinger for at naa sit Maal, betaler den Sidste maaske med Dalere i hundredevis for at naa sit, men han behøver ikke derfor at være mere ødsel end den Fattige. Som med den rige Mand, saaledes ogsaa med Naturen; den har store Midler at holde Hus over og et stort Maal: det Heles Opholdelse og fyldige Udvikling, at virke for. Til Beviser for sin Paastand anfører Forf. et Par Forholde fra Naturriget, der i og for sig ere rigtige, men som benyttes paa en meget mærkelig Maade. Han siger: at „Naturen aarlig udsaaer Masser af Frø, hvoraf kun nogle faa naa deres egentlige Bestemmelse“, at „Fiskenes Yngel optræder i Millionvis, uden at største Parten naaer sin rette Udvikling, sin Bestemmelse“; naar man seer det, „da finde vi [han], og vel ikke uden en vis Ret, at Naturen er grænseløs ødsel“. Dette er den ene Halvpart af Forf.'s Beviser for Naturens Ødselhed. Men de ere saa vage, at han vist selv har følt, det dog var for galt, og i det næste Afsnit af sin Artikel siger han derfor, „at denne Ødselhed er nødvendig, saaledes som Anordningen i Naturen nu en Gang er, for at sikre Artens Bestaaen i Kampen for Tilværelsen“. Som sagt, Forf. har aldrig klaret sig, hvad Økonomi og Ødselhed er; thi hvorledes kunde han ellers sige om de Midler, som bruges til en nødvendig Udgift, at de ere bortødslede.

Den anden Halvpart af Beviserne for Naturens Ødselhed hentes fra „Kastanien hos Hesten og Plantetanden i Rattens Overmund“: „naar vi se den [Naturen] udstyre sine Skabninger med saadanne Organer“, „da kunne vi vel med samme Ret sige, at Naturen ødsler“ o. s. v. Men her have vi aabenbart ikke med den fattige men med den rige Mand at gjøre. Og selv om vi forudsætte, hvad vi dog ikke ganske tør, at slige Organer ere uden Betydning i Naturens Husholdning, er det da ikke meget mere et Vidnesbyrd om Økonomi, at mindre nyttige Organer holdes tilbage i Udvikling for at spare Dannelses-

og Vedligeholdelsesstofferne til i Øjeblikket mere nyttige; og hvad er vel Udgiften til en lille Stump Horn eller en Stump Ben i Forhold til alle de andre Udgifter. Saa af flige Hensyn kan man virkelig ikke stemple Naturen som „gransløs ødsel“. Og vi tør forsikre Hr. Tuxen, at havde han seet lidt dybere i Sagen, dengang han efter eget Sigende „betragtede Malkekoen fra øverst til nederst, fra Snude til Halespids“, havde han ulejligen sig med at studere den dyriske Organisme lidt nøjere, da vilde han kunnet se den Rigdom af Midler, som Naturen raader over og anvender for at gjøre alt saa formaalstjenligt, saa „økonomisk“ som muligt. Og vilde han blot have vendt sit Blik mod Dyrelivet, som det rører sig paa Jord, i Luft og Hav, da vilde han have mødt en Rigdom og Harmoni, som formentlig dog maatte have afholdt ham fra at sætte sig til Doms over Naturen og dømme den som ødsel, fordi man ikke altid kan forstaa de fine Afstyngninger i dens Bygningsplan.

Ødet Hr. Tuxen fremfører den Række af Betragtninger, hvis Værd vi nu have undersøgt, indsniger der sig endnu en Begrebsforvirring for ham, der kaster et mærkeligt grelt Lys over det Hele. Thi ved Siden af, at han vil frakjende Naturen Økonomi, mener han, at de Organer, „som bestemt kunne siges at være uden Nytte for Individet“, de betyde dog Noget: „de tyde paa et Slægtskab mellem de forskjellige Dyreformer“. Men naar der, som her i det Hele taget er Tale om den Hensigt, Naturen mulig kunde have med et eller andet Organ, da gaaer det virkelig ikke an at drage en Slutning som denne: naar et Organ ikke kan sees at være til nogen Nytte, da tjener det kun som Slægtskabsstegn, som „Mærke“. Vi tvivle rigtignok meget om, at Naturen skulde „mærke“ sine Skabninger ligesom Hyrden, der klipper sine Faar i Ørene for at kunne holde Regnskab med dem. Men hvem Andre kunde ogsaa falde paa flige Tanker end den, „der spænder hele sin Aands unge Kraft paa at være den, der hæver Sløret og aabner Udgiften for sig og Slægten til hidtil skjulte Sandheder“;

kun den alene formaaer at gjøre flige halsbrækkende Kunstler i Begrebernes Trapez.

Her er det nu egentlig, at Meningsforstjællingen angaaende Spejlet hos Roen kommer frem mellem Brevskriveren til Tidskriftet og Hr. T. Den Første mener, at Naturen dog vist maa have haft en Hensigt med Spejlet, Hr. T. hævder derimod, at man ikke kan se nogen „Nyttevirkning“, som han kalder det, i Spejlet, men at det „mulig“ blot er et „Mærke“. I Slutningen af sin Afhandling siger han rigtignok, „at vi altid kunne være overbeviste om, at det har sin Betydning“, — nemlig et Organ, hvis „Nyttevirkning“ ikke kjendes, — „der dog ofte vistnok ligger saa fjærnt, at vort Syn er for svagt“ til at kunne se den. Dette er nu vistnok sandt men staaer saa lidet i Sammenhæng med Forf.s nys omtalte „Naturbetragtning“, at det virkelig overraster, som var det himmelfalden. — Det er sandt, at det ofte vil være vanskeligt, ja umuligt at sige noget bestemt og udtømmende om den Nytte, et Organ eller Bygnings-træk kan yde det Dyr, som besidder det. Men selv om Brevskriveren i Tidskriftet havde udtalt sig endnu mere bestemt og afgjørende om Spejlets Betydning, end han har gjort, saa behøvede dog Ingen at fortryde paa, at Sagen nu var afgjort for bestandig, thi der var da kun Opfordring til at undersøge den nøjere. Denne Tanke har ogsaa paa en vis Maade foresvævet Hr. T., og havde han derfor taget Sagen saa alvorlig, som den fortjener, og ikke betjent sig af en mildest talt upassende Flothed overfor en fordringsløs Meddelelse fra en tænksom Landmand, kort sagt, havde han viist, at han skrev for Sagens Skyld alene, saa kunde man saamænd ogsaa gjerne her have lukket Djnene for hans Fejlslutninger, saameget mere som disse vist ikke kunne „tiltale“ end sige overbevise ret Mange.

Brevskriveren til Tidskriftet mener, at Spejlets opadgaende Haarstrøm hindrer Vand og Smuds i at løbe ned ad Mellemkjødet og Yveret, hvorved det naturligvis vilde afkjøle disse Dele og tilsmudsse Yveret. Man skal vanskeligt kunne nægte, at det er en smuk Tanke, den ærede Brevskriver har havt, at

Spejlet saaledes skulde tjene som et Skjold, der skyder sig op i Mellemkjødet for at værges mod nedløbende Smuds og Vand og lede Strømmen udenom det ædle og mere sølsomme Mælkeorgan. Og er det nærmere Forhold mellem Mælkekjertilernes Virksomhed og Spejlet vel ikke klaret derved, saa maa det dog indrømmes, at en saadan Bestemmelse af de Yveret nærmest liggende Haarstrømme godt kan siges at være i fuld Samklang med den Rolle, som de forskjellige Overhuds-dannelser, og deriblandt Haarene, i det Hele spille i Dyreriget, at de nemlig tjene som Beskyttelsesmidler. Vi kunne derfor heller ikke dele Hr. Turen's Opfattelse, at Naturen „kunde have naaet det nok saa fuldkomne ved at vise Haarene i Spejlet udad og nedad.“ Thi man maa erindre, at Mellemkjødet er en næsten lodret stillet ja endog saa indadholdende Flade, paa hvilken Vandet maa drages nedad med hele sin Tyngde, og udad- og nedadvisende Haar kunne derfor ikke her lede Vandet til Siden, ligesaa lidt som de kunne det f. Ex. forneden paa Lemmerne. Og vi skjønte heller ikke rettere, end at det Bevis, som Hr. T. fører for sin Paaastand, nemlig; „at man kan holde en Pensel stærkt fyldt, saalænge den holdes opad, men at en stor Del af Bædfken flyder af, naar vi vende den nedad“, — end at dette netop beviser, at Spejlet, ligesom den opadvendte Pensel, formaaer at tilbageholde Vandet, at Spejlet altsaa hindrer baade det Vand og Smuds, der falder direkte paa det, og det, der muligen kunde gjennembryde den omgivende Haarbrømme, fra at strømme ned over Yveret. Og Haarduffen paa Taarediget oplyser os om, at Naturen andet Steds har vidst at benytte denne Egenstabs hos Haarene. Hr. T. har derfor ganske vist Ret i, at „til Afledning af den paa selve Spejlet faldende Fugtighed egner denne Stilling af Haarene sig meget flet“. Men hvad der ikke kan tjene til at aflede kan jo netop være fortrinlig stillet til at tilbageholde. At den større Fedtstoffondring fra Hudens i Mellemkjødet skulde tjene til „at afhjælpe denne Mangel“, som Hr. T. mener, kan jo fornødtigvis ikke antages.

Overfor den i og for sig fornuftige Slutning, som en anden æret Indsender fremsætter i Ugeskriftets Nr. 13 for 73, „at de opadgaaende Haar vistnok maa siges at tilbageholde Fugtigheden“ paa den underliggende Hud, skulle vi tillade os at bemærke, at de Ulemper som kunde følge heraf, meget godt kunne afværges eller dog formindstes ved den rigeligere Fedtstoffdring. Og det, at Haarene vende nedad paa Yveret, synes heller ikke at staa i Modstrid med det Foregaaende, da det Vand og Smuds, som paa en eller anden Maade er kommen ind paa Yveret, jo netop maa afledes ved en saadan Haarretning. —

Vi have troet, at en saa smuk og takksom Betragtning, som den, den ærede Brevskriver i Tidskriftet har fremsat, idetmindste fortjente at blive drøftet paa en passende Maade. Og vi bede den ærede Brevskriver undskyldte, at vi saaledes næsten ufrivillig ere komne til at forsvare hans Anstuelser, Noget, som vi ellers ikke nærmest vare kaldede til. — En saadan Sag kan imidlertid ikke afgjøres hjemme ved Skrivebordet og mens Kærne staa paa Stald. Det var derfor nok værd at have Opmærksomheden henvendt derpaa, naar Kærne nu snart blive satte paa Græs.

Og saa kun et lille Afstedsord til Hr. Tuxen. De maa ikke tro, at vor Kritik af deres Artikler skyldes en Æst hos os til at rive ned; tværtimod. Men vi ønske en sund Udvikling af vor landøkonomiske Litteratur, fri for alle de Banstus, der have gjort saa megen Skade paa Litteraturens Mark i andre Retninger. Derfor have vi Æst til at bekjæmpe al Godtjæbskritik og Overfladiskhed, saavidt vi formaa at række den, naar den dukker frem paa Landøkonomiens Omraade. — De er en ganske dygtig Stilist, men det nytter kun lidt at skrive flige Stileøvelser som de merberørte, naar de ikke tillige indeholde funde Tanker og virkelige Aandsprodukter, thi det er kun disse der løste en Sag fremad.